

Kázeň z evanjelických večerných Služieb Božích,
Bratislava (Nový kostol), 24. 9. 2024, 18.00 h, **utorok**
po 17. nedeli po Svätej Trojici, ES: 260, 264, 409, A 63,
čít. text: 1. Korinským 3, 10 - 15

1. Tesalonickým 5, 9 - 11: „⁹ Lebo nás Boh neurčil na hnev, ale aby sme dosiahli spasenie v našom Pánovi Ježišovi Kristovi, ¹⁰ ktorý umrel za nás, aby sme spolu s Ním žili, či bdieme, a či spíme. ¹¹ Preto sa potešujte vospolok a povzbudzujte navzájom, ako aj robíte.“

(Český ekumenický preklad - ČEP):
„¹¹Proto **se navzájem povzbuzujte a budte jeden druhému oporou, jak to již činíte.**“

Milí bratia a milé sestry!

Pred časom pri zborovom zájazde do jedného menšieho cirkevného zboru tamojší brat dozorca zaujímavo hovoril o miestnom kostole. Podotkol, že je postavený na peknom mieste. Zároveň pripomenul fakt, že pod vežou bolo treba spevňovať podložie. V ušiach mi znie jeho veta: „**Aj keď budujeme na skale, treba dávať pozor.**“

Áno, aj keď budujeme na skale, netreba stratiť opatrnosť. Nesmieme podľahnúť pokušeniu povrchnosti, sebestačnosti, či pýchy. A to ani vtedy, keď je základ dobrý, keď budujeme na skale.

To, o čom nám svedčí Božie slovo z 1. listu Tesalonickým, je zvesť, že **Pán Ježiš Kristus je pevný základ našej viery.** Základ, ktorý nemôže položiť nijaký človek. Naša viera stojí na Ježišovom diele spasenia - na Jeho smrti, ktorou nás zmieril s nebeským Otcom. **Skutočnosť, že Pán Ježiš svojim nevinným utrpením a smrťou vzal na seba trest, ktorý bol určený mne i tebe,** trest za moje i tvoje viny, **je tým pevným základom, pevnou skalou našej viery.** Aj keď máme pevný základ, taký skalopevný základ, akým je dielo Spasiteľa Ježiša Krista, nemožno stratiť opatrnosť. Nechcem tým poprieť nám evanjelikom vzácnu reformačnú zásadu: Jedine Kristus. Ved' aj z Písma počujeme, že spasenie dosiahneme len skrze Ježiša Krista. No počujme, čo o tom Písmo hovorí ďalej: Kristus „umrel za nás,

aby sme spolu s Ním žili. Preto sa navzájom povzbudzujte a **budte jeden druhému oporou**, ako to už činíte“ (ČEP).

S Pánom Ježišom môžeme žiť len tak, že žijeme v spoločenstve bratov a sestier. V spoločenstve tých, o ktorých - veríme - nám Ježiš raz povie: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Matúš 25, 40). Môže však povedať aj: „Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, mne ste neurobili!“ (Matúš 25, 45)

Pevným základom spásy, pevnou skalou našej viery je Pán Ježiš Kristus. Na tomto základe viera rastie, mohutnie, pokračuje. Veľkou chybou súčasných kresťanov je to, že vieme druhým poukazovať na základ, na Ježiša Krista, ale na tom základe sa už ďalej nebuduje. **V cirkvi je priveľa „rozostavaných stavieb“, ktoré, zdá sa, nik nemieni budovať do konca.** Pritom Biblia na mnohých miestach naznačuje, že **správne evanjelicky (t.**

j. podľa Kristovho evanjelia) veriť, nemožno bez druhých, bez tých, ktorí sú nám povzbudením i príkladom viery.

Potrebujeme jeden druhého. Je omylom a ochudobnením kresťanskej viery, ak by si ktokoľvek myslel: Vystačím si sám. Všetci potrebujeme náprotivok, ktorý by nám bol duchovnou oporou a napomáhal rastu našej viery.

Apoštol Pavel aj nám dnes kladie na srdce: „Povzbudzujte sa a **budte jeden druhému oporou.**“ V pôvodnom texte Novej zmluvy Pavel používa výraz „oikodomein“ - čo znamená to isté ako stavať - budovať dom. Sme vďační, že skrze bratov a sestry nemusíme zostať iba pri tom, že máme základ - ale že na ňom môže rásť aj stavba Božej cirkvi, môže rásť a pevnieť naša viera v Ježiša Krista. **Treba sa nám usilovať, aby bolo čím menej „rozostavaných stavieb“, budovanie ktorých skončilo položením základu (krstom).**

Skrze bratov a sestry v cirkvi sa naša viera cibrí, čistí, naplňa novým obsahom.

Na úvod som spomínal zborový zájazd do početne niekoľko násobne menšieho zboru, v ktorom sa nám vtedy dostalo vrelé prijatie. Také niečo je **povzbudením a motiváciou**, aby sme pomáhali slabším od nás. Aby sme vnímali, že si smieme a máme byť navzájom oporou, vospolok sa povzbudzovať a posilňovať vo viere. **Je šťastie a veľký Boží dar, keď smieme v cirkevných zboroch pracovať s ľuďmi, ktorí vedia potiahnuť druhých, či s ľuďmi, ktorých môžeme ťahať.** Oveľa horšie to je, ak kohosi treba tlačiť, aby priložil ruku k budovaniu Božieho kráľovstva. **Kresťania sú ako lano.** Môžu sa navzájom potiahnuť k dobrému cieľu, ku Kristovi. Nikoho tam však nemožno dotlačiť. Tak, ako aj **lano sa dá len ťahať, ale nedá sa tlačiť.**

Premýšľajme, ako je to s nami: Ťaháme, sme ochotní tiahnuť druhých na ceste za Kristom? Či sa necháme permanentne vliecť? Uvažujme, či nepatríme k tým, ktorých treba tlačiť – čo

nakoniec aj tak neprinesie požehnané ovocie.

Nesieme spoluzodpovednosť za vieru druhých. **Ich viera môže byť cez naše dobré svedectvo o Kristovi budovaná, ale aj poškodená či spomalená v raste skrze naše nevýrazné - zlé svedectvo o Pánovi Ježišovi**

Pánu Bohu sa budeme zodpovedať aj za to, či sme boli spolubratom a spolusestrám oporou, povzbudením, alebo sme ich vieru a duchovný rast brzdili, spomaľovali či poškodzovali.

Pán Boh nás neurčil na to, aby sme prepadli Jeho hnevu, ale aby sme došli spásy skrze nášho Pána Ježiša Krista, On zomrel za nás, aby sme živí či mŕtvi žili spolu s Ním. Preto sa navzájom povzbudzujme a budme jeden druhému oporou.

Keď „odkryjeme pokrievku“ v našich cirkevných zboroch či v rodinách, zistíme, že **skoro všade sú nemalé problémy a ťažkosti. Ľudské životy sa so**

svojimi problémami často podobajú väzeniu, od ktorého nemáme kľúč. Ak porozumieme to, k čomu nás Pán Boh povoláva - totiž, že k duchovnému rastu potrebujeme jeden druhého, môžeme do našich ťažkostí vniesť radosť z Božej blízkosti. **Keď medzi nami rozkvitne ozajstný - nepredstieraný záujem jedných o druhých, zažijeme hĺbku toho, čo nazývame spoločenstvo svätých.**

Potrebujeme jeden druhého - vzájomne sa niest, potiahnuť, radovať, obdarovávať, povzbudzovať. Byť si navzájom oporou. Budovať sa v duchovný dom, aby bolo čo najmenej duchovne rozostavaných, nedobudovaných stavieb. Teda takých ľudí, ktorí síce boli pokrstení, no krstom sa ich cesta viery skončila.

Ďakujeme za chvíle, keď smieme byť v spoločenstve ľudí, medzi ktorými vykvitol nefalšovaný záujem jedných o druhých; v spoločenstve ľudí, ktorí sa chcú povzbudzovať a byť si vzájomne

oporou. To nie je ani každodennou, ani samozrejmovou záležitosťou. Pomáhajme si navzájom a budme jeden druhému oporou. To nám cez list určený pôvodne zboru v Tesalonikách praje apoštol Pavel, to je i moja prosba a modlitba. Amen.

S použitím: Luděk Rejchrt: Věřím (vyd. SVÍTÁNÍ, Praha 1994): Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár